

Nguyệt Cẩm Tĩnh Mịch

Contents

Nguyệt Cẩm Tĩnh Mịch	1
1. Chương 1: Sự Thật	1
2. Chương 2: Ánh Mặt Trời	2
3. Chương 3: Người Minh Yêu	3
4. Chương 4: Nguyệt Tĩnh	5

Nguyệt Cẩm Tĩnh Mịch

Giới thiệu

Thể loại: Ngược, đoản vănNàng là một Quận Chúa, là con gái của Bạch Hiên Vương Gia. Khi nàng vừa tròn mười tám

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyet-cam-tinh-mich>

1. Chương 1: Sự Thật

Nàng là một Quận Chúa, là con gái của Bạch Hiên Vương Gia. Khi nàng vừa tròn mười tám thì được hoàng thượng ra lệnh triệu nàng vào cung để phục vụ cho Thái Y Viện vì nàng đã được học y thuật từ bé.

Từ lúc tiến cung cho đến hiện tại nàng ngày đêm bị hấn ép ở bên cạnh để chăm lo sức khỏe cho hấn. Hoàng cung hiểm ác, nàng thường xuyên bị Hoàng Hậu mủi đánh đập ức hiếp, vì nàng ta bị mù thêm việc không sinh được con nổi giận cho Hoàng Thượng nên suốt ngày cứ đập phá lung tung điên điên loạn loạn. Sau một thời gian hấn phát hiện đôi mắt nàng phù hợp với mắt của Hoàng Hậu nên liền cưng chiều sủng nịnh nàng.

Hấn hết mực sủng ái nàng hỏi han chăm lo cho nàng như thể một tướng công ân cần. Có lần nàng bị thích khách ám sát hấn cũng không màng nguy hiểm đỡ cho nàng một nhát kiếm. Người đời nói đúng mưa lâu sẽ thấm đất mà. Nàng thật sự đã động tâm với hấn, ngày ngày đích thân nấu cơm cho hấn ăn, bốc thuốc bổ cho hấn uống nhưng nàng không một giây phút nào dám mơ mộng đến việc sẽ được hấn đường đường chính chính dùng kiệu tám người khiêng đón nàng vào cung. Vì người dân trong khắp kinh thành ai ai cũng biết người Hoàng Thượng yêu nhất chính là Hoàng Hậu, Hoàng Thượng từng nói trước muôn dân đời này chỉ yêu một mình Hoàng Hậu, sẽ không bao giờ lập phi.

Nhưng do sự ân cần sủng nịnh của hấn khiến cho nàng dùng cả một con tim thuần khiết của một cô nương mười tám tuổi để yêu hấn một cách trọn vẹn.

...

“Yên Nhi, chờ khi Hoàng Hậu khỏi bệnh ta sẽ thành thân với nàng, là do ta nợ nàng ấy, nên hãy đợi ta trả xong cho nàng ấy rồi chúng ta sẽ sống hết quãng đời còn lại có được không?”

“Được, thiếp đợi chàng, vì... thiếp yêu chàng.”

Bỗng nhiên mày hấn nhíu lại giọng nói có chút lạnh lẽo.

“Về sau đừng nói ”từ đó” nữa.”

Ai mà chẳng biết từ đó mà hấn nói đến là từ “yêu”, vì hấn nghĩ cả đời này ngoài Từ Hi Hoàng Hậu ra không ai có tư cách nói yêu hấn cả. Hấn vẫn như thế vẫn độc tài tự cho mình là đúng.

...Hai năm sau...

Cho đến một ngày nàng phát hiện ra hấn ra lệnh cho nàng vào cung là vì Từ Hi Hoàng Hậu.

Hấn ân cần chăm sóc yêu thương nàng là vì Từ Hi Hoàng Hậu.

Hấn sủng ái nàng là vì Từ Hi Hoàng Hậu.

Hấn ở bên nàng hai năm nay cũng vì Từ Hi Hoàng Hậu.

Hấn đỡ cho nàng một nhất kiếm cũng vì Từ Hi Hoàng Hậu.

Câu nói yêu nàng hôm nào lại là giả.

Người cũng nàng chung gối năm nào cũng là giả.

Tất cả những gì hấn làm cho nàng đều là giả, đều là vì Từ Hi Hoàng Hậu. Đều là vì đôi mắt này của nàng.

Bây giờ nàng mới biết nàng ta là thanh mai trúc mã của hấn, là người hấn yêu từ bé, hấn yêu nàng ta từ năm mười hai tuổi tình yêu hấn dành cho nàng ta tròn mười năm dài đằng đẳng.

Vậy thì chút tình yêu nhỏ bé của nàng có là gì cơ chứ. Nhưng bởi vì cách đây ba năm nàng ta vì cứu hấn mà bị trúng độc dẫn đến mù hai mắt. Thế nhưng trở trêu thay là cả kinh thành này chỉ có mắt nàng là phù hợp. Thế nên hấn tiếp cận nàng gieo cho nàng ngàn yêu thương. Chăm sóc cho nàng chỉ vì muốn nàng trao đôi mắt nàng cho nàng ta. Nàng cười khổ thì ra bấy lâu nay chỉ có một mình nàng tự mình đa tình. Thì ra tình yêu này chỉ xuất phát từ một phía.

2. Chương 2: Ánh Mặt Trời

Nghĩ rằng lúc trước hấn có ơn đỡ cho nàng một nhất kiếm vậy thì bây giờ nàng dùng đôi mắt này dâng cho Từ Hi Hoàng Hậu người mà hấn yêu nhất coi như nàng và hấn không còn nợ nần.

Trước hôm làm giải pháp đổi mắt thì Hoàng Hậu bị sốt, hấn liền cuống cuống lên nhanh chóng ra lệnh cho nàng đi bốc thuốc nhưng khi uống xong sau một canh giờ Hoàng Hậu lại bị trúng độc môi tím tái, mặt thì trắng bệch như xác chết, nghĩ là nàng hăm hại bỏ độc vào thuốc cho Từ Hi Hoàng Hậu uống nên hấn nổi điên lên đi đến tử cung của nàng.

Nàng ngồi trên trường kỉ nhìn thấy hấn bước vào liền đứng dậy, nhưng vừa đứng lên má trái đã truyền đến một cơn đau rất dữ dội. Nhưng sao đau bằng nỗi đau trong tim nàng.

“Trầm yêu thương người bao nhiêu, tốt với người bao nhiêu mà người lại nỡ hạ độc ”thê tử của trầm“, người nói đi người không hài lòng với cuộc sống hiện giờ chứ gì? Vinh hoa? Phú quý? Người muốn gì trầm đều có thể cho người duy nhất một điều xin đừng làm tổn hại đến nàng ấy. Trầm thật sự nhìn lầm người rồi.” Nghe bốn chữ “thê tử của trầm” từ trong miệng hấn thốt ra thì tim nàng như vỡ vụn thì ra cảm giác nhìn người mình yêu bảo vệ nữ nhân khác lại đau đến thế này.

“Hoàng Thượng, nô tỳ không hề hại hoàng hậu.” Nàng cup mắt diêm đạm trả lời ngay cả xưng hô cũng thay đổi.

Nàng xưng nô tỳ ý muốn gì đây? Nêu rõ mối quan hệ vua-tôi của nàng và hấn sao? Giận quá mất khôn hấn liền ra lệnh cho vệ binh tống nàng vào Lãnh Cung để xám hỏi.

Thế là ngày giải pháp đôi mắt cũng đến, mọi việc đều rất thành công. Xung quanh nàng giờ đây chỉ toàn bóng tối. Mắt nàng hiện giờ đang quấn một mảnh vải màu trắng như để che đi cặp mắt vốn không còn linh hồn của nàng. Nàng ở trong Lãnh Cung hàng ngày đều có người đến đưa cơm cho nàng nhưng nàng chưa bao giờ ăn được bởi vì đôi mắt đã không nhìn thấy nên đưa tay ra lần mò lần nào cũng làm rơi bát đĩa cho nên nàng không ăn nữa chỉ uống nước tạm để cầm cự qua ngày.

Cho đến một ngày Minh Thiên Ngôn xuất hiện. Chàng là một cấm vệ nay được giao phó đi tuần tra cho Lãnh Cung. Khi chàng xuất hiện ngày nào chàng cũng xúc cơm cho nàng ăn chăm sóc nàng chỉ nàng hưởng đi trong Lãnh cung. Trò chuyện cùng nàng. Chàng như ánh mặt trời sưởi ấm cho tâm hồn đang tối tăm của nàng.

Nàng cảm thấy cuộc đời này gặp được Minh Thiên Ngôn là điểm phúc lắm rồi, nàng dần quên đi những chuyện ở bên ngoài, nàng cảm thấy nơi nào có Minh Thiên Ngôn thì nơi đó ngay cả Lãnh Cung cũng trở nên ấm áp.

Còn hấn thì từ ngày nhốt nàng vào Lãnh Cung thì cuộc sống của hấn dường như đã mất đi nụ cười, hấn cảm thấy mình nhớ khuôn mặt nàng, nhớ ánh mắt dịu dàng nàng nhìn hấn, nhớ mọi thứ của nàng. Hấn liền một mình đi vào Lãnh Cung.

Nhưng điều hấn nhìn thấy là gì đây hấn thấy Minh Thiên Ngôn chăm sóc cho nàng thấy nàng vì hấn mà nở nụ cười, nhìn thấy nàng đàn bài Nguyệt Tình (Nguyệt Tình là bài chỉ đàn cho người mình yêu nhất nghe.) cho hấn nghe lòng hấn đau như vạn mũi tên xuyên qua, hấn có ngốc thì hấn cũng phải hiểu được ý nghĩa của bài Nguyệt Tình chứ, nhưng hiện giờ hấn lấy tư cách gì để trách khừ nàng đây. Chính hấn đã tự tay đẩy nàng đi xa khỏi hấn.

Thấm thoát nàng đã ở Lãnh Cung ba năm, một hôm khi Minh Thiên Ngôn không có ở đây hấn lại qua nhìn nàng nhưng lúc định trở về thì hấn vô tình đá chân vào bồn hoa làm phát ra tiếng động. Nàng từ trong phòng đi ra quơ quơ hai cánh tay tìm đường luôn miệng hỏi “Ngôn Ngôn, là chàng đứng không?” Hấn nhìn nàng rơi nước mắt, tại sao lại kêu tên nam nhân khác? Cảm thấy chính mình đã tước đi ánh sáng của nàng để nàng phải sống trong bóng tối cô đơn nàng khiến hấn kiềm lòng không được dang tay ôm lấy nàng. Nàng cứ ngỡ là Minh Thiên Ngôn nên không ngần ngại ôm lại hấn cười tươi như hoa. Hấn đánh liều một lần vừa rơi nước mắt nói: “Yên Nhi nàng có yêu ta không?”

Khi hỏi xong hấn còn tự cho là hấn thật ngốc, lúc trước chẳng phải hấn không cho phép nàng nói yêu hấn sao? Năm năm qua sau đêm hôm đó nàng không hề nói yêu hấn nữa, hấn cũng từng rất hài lòng khi nàng nghe lời. Nhưng tại sao bây giờ hấn lại mong chờ một câu nói yêu từ miệng nàng? Hấn thật là ngốc mà.

Do nàng tưởng hấn là Thiên Ngôn nên cũng vui vẻ đáp trả vùi đầu sâu vào trong ngực hấn thổ thổ nói.

“Ngôn Ngôn thiếp yêu chàng.”

Lại nghe hai từ “Ngôn Ngôn” hấn bỗng cảm thấy khoẻ môi mặn quá tại sao vậy nước ở đâu chảy ra mà mặn như vậy, bậc đế vương cao cao tại thượng như hấn cũng biết rơi lệ sao? Hấn cúi nhìn nàng nghĩ thầm “Thiên Ngôn cũng từng ôm nàng như thế này ư?” Nước mắt không ngừng tràn vào khoẻ môi mặn chát.

Nàng đang ôm chặt hấn bỗng ngửi được mùi hương trên người hấn không phải mùi hương của Ngôn Ngôn. Mùi hương này rất quen thuộc. Phải mùi hương này chính là của hấn. Không thể nào sai được chính là của hấn. Nàng đột nhiên đẩy mạnh người nàng đang ôm ra quỳ xuống hành lễ. Hành lễ xong nàng đứng dậy cúi đầu nói: “Hoàng Thượng mời ngài đi cho, Lãnh Cung này lạnh lắm không thích hợp cho ngài ở đây.”

Thi Thi ~ Mint

3. Chương 3: Người Mình Yêu

Hôm đó cũng là ngày nàng được rời khỏi lãnh cung. Hấn ra lệnh bảo nàng vào phòng hấn đàn cho hấn nghe. Chờ mãi chờ mãi chờ đến bốn, năm canh giờ vẫn chưa thấy nàng đàn đến bài Nguyệt Tình. Hấn đành ra

lệnh:

“Nàng đàn bài Nguyệt Tình đi ta thích nghe bài đó.”

Nàng ung dung vừa đàn vừa trả lời như kiểu không quan tâm, hết sức lạnh nhạt như nêu rõ cấp bậc vua-tôi giữa hần và nàng.

“Nô tỳ không biết đàn bài đấy”. Hần nghe thấy vậy liền nổi điên lên nắm lấy cằm nàng hét lên giọng đầy bi ai.

“Nói dối bài này con gái mười tám Trung Nguyên ai mà chẳng biết đàn. Biết điều thì nàng mau đàn đi.”

Nàng lại kiên quyết cứng đầu: “Nô tỳ thật sự không biết.”

Vẻ mặt lạnh nhạt của nàng, cách xưng hô xa cách của nàng liên tiếp trở thành những lưỡi dao sắc nhọn đang trực tiếp đâm vào tim hần.

“Đừng nói dối lúc trước ta từng thấy nàng đàn cho Thiên Ngôn nghe chưa kể lúc đó nàng không nhìn thấy mà vẫn đàn hay như thế tại sao giờ lại nói không biết đàn? Tại sao hả?”

“Vậy cho nô tỳ bạo gan hỏi, Hoàng thượng có biết ý nghĩa của bài Nguyệt Tình không?”

Hần không ngờ nàng có thể bình tĩnh đến độ hỏi như thế, có phải trong tim nàng hần không còn giữ vị trí đứng đầu rồi phải không? Giọng hần trở nên ngẹn ngào, kèm theo một chút run rẩy.

“Bài chỉ đàn cho người mình yêu nghe.”

“Thế Hoàng Thượng có biết tại sao nô tỳ đàn cho Ngôn Ngôn nghe mà không đàn cho Hoàng Thượng nghe không?”

Người thông minh như hần sao có thể không hiểu được chứ. Ý của nàng đã quá rõ ràng rồi, nàng nói người nàng yêu là Thiên Ngôn nàng không hề yêu hần nữa, không hề yêu hần nữa. Ghen tuông quá khiến hần không làm chủ được mà cưỡng ép nàng.

Vài ngày sau Thiên Ngôn và nàng đến Tẩm Cung của hần xin hần ban hôn cho hai người. Hần tức giận quơ tay gạt hết tấu chương trên bàn xuống hét với Thiên Ngôn rằng.

“Nhược Yên là thê tử sắp cưới của trẫm, người dám xin ban hôn với Quý Phi tương lai à?”

Sau đó không những không ban hôn mà hần còn đẩy Thiên Ngôn ra biên cương để đánh giặc, như thế chẳng khác nào đẩy chàng vào chỗ chết. Thời gian đó Nhược Yên buồn bã không nguôi dù cho hần có sủng ái nàng đến cỡ nào cũng chỉ cười nhẹ như không.

Hôm sau, Từ Hi Hoàng Hậu hện nàng ra hoa viên trò chuyện, bỗng nhiên lúc thấy Hoàng Thương đi tới nàng ta liền nhảy xuống hồ hét toáng lên.

“Hàn Văn, Hàn Văn... cứu thiếp... cứu...”

Nghe tiếng Từ Hi Hoàng Hậu kêu cứu Hoàng Thương nhanh chóng lao xuống hồ cứu nàng ta lên. Khi cứu được nàng ta lên bờ, hần liếc nhìn nàng bằng một ánh mắt phức tạp nhưng làm sao nàng có thể thấy được. Hoàng Hậu đột nhiên ho sặc sụa rồi tỉnh dậy nhìn nàng hoảng hốt khóc.

“Hàn Văn, chàng đừng trách Nhược Yên, nàng ấy không cố ý đẩy ta xuống hồ đâu có lẽ là ta sơ ý té ngã.”

Nàng ta vừa nói dứt lời thì nha hoàn của nàng ta lại réo lên.

“Hoàng Thương, xin người minh xét cho Hoàng Hậu, chính nàng ta đã đẩy Hoàng Hậu xuống nước. Có ta ở ngay đó ta quan sát rõ nhất.”

Nhược Yên nghe hai ả nói bỗng nhiên khoé miệng cười cười. Một vở kịch khá công phu. Chưa kịp nhìn lên thì Hoàng Thương đã nói một câu khiến Nhược Yên rùn rùi cả tay chân.

“Ta không ngờ ba năm trong Lân Cung vẫn không giúp nàng trở thành một người tốt được, người đâu lời ”ám sát quốc mẫu” ra giữa Hoàng Cung quý một ngày một đêm không cho ăn, không cho uống cho ta. Để xem nàng ta còn hại người bao lâu nữa.”

Nàng nghe hắn nói mà bàng hoàng, tim nàng đau, rất đau thì ra sau bao nhiêu năm nàng vẫn còn tình cảm với hắn, tâm bệnh của ba năm trước lạnh trối dậy làm nàng trở nên mệt mỏi.

Trưa hôm đó, trời đang nắng gắt bỗng nhiên đổ mưa rào xối thẳng lên bóng người đang quỳ dưới mưa thật thê lương. Cứ như mưa đang khóc cho số phận nàng vậy, hạnh phúc chưa bao lâu lại bị người ta giành mất. Tâm bệnh quá nặng, trời lại đổ mưa, lại còn không được ăn, nàng kiệt sức ngất xỉu. Nhưng có ai biết đã có một sinh linh bé nhỏ đang âm thầm tồn tại trong bụng nàng.

4. Chương 4: Nguyệt Tình

Hôm sau khi tỉnh dậy là đã cảm thấy hắn ngồi bên giường, tay hắn nắm lấy tay nàng đang khẽ run, hắn run vì sợ lần này nàng ngất đi sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Môi tái nhợt của nàng khẽ mấp máy; “Hàn Văn...”

Đây là lần đầu tiên nàng gọi tên hắn, nhưng không dịu dàng, cũng không ngọt ngào chỉ đầy oán hận.

“Chàng khiến người yêu ta phải ra Biên Cương khổ sở đánh giặc, chàng khiến ta vĩnh viễn không thể nhìn được mặt người yêu ta, chàng khiến ta vĩnh viễn mất đi hạnh phúc, ta hận chàng ta quyết định sẽ không tha thứ cho chàng.”

Nàng vừa nói nước mắt vừa rơi lả chả khiến hắn cũng đau lòng không kém.

“Đừng, đừng như thế... ta hứa ta hứa sẽ không bao giờ để nàng phải chịu khổ nữa. Ta sẽ bù đắp cho nàng, ta sẽ là đôi mắt của nàng suốt quãng đời còn lại.”

Bỗng nhiên Chiêu Công Công đến bẩm báo với Hoàng Thượng là Hoàng Hậu tự vẫn, hiện giờ còn đang nguy kịch. Hắn liền đứng dậy toan bỏ đi nhưng có một chút sức lực yếu ớt nào đó níu hắn lại.

“Đây là cách chàng bù đắp cho ta sao? Bỏ mặt ta trong lúc ốm đau?”

Hắn đưa tay gạt tay nàng ra.

“Xin lỗi nàng, bù đắp cho nàng ta còn nhiều thời gian phía trước nàng hãy đợi ta, còn bây giờ thì nàng ấy đang cần ta hơn.”

Nói rồi hắn xoay bước bỏ đi. Nàng mỉm cười đau khổ.

“Chàng còn nhiều... thời gian nhưng ta không còn, xin lỗi... ta không chờ... nổi nữa.”

Nàng nằm trong tấm cung ho khan vài tiếng, nôn ra máu sau đó nhắm mắt.

Đêm hôm đó hắn phát hiện ra năm đó chính Từ Hi Hoàng Hậu đã tự hạ độc vào bát thuốc rồi nhờ cung nữ báo cho thái y đến kịp lúc, tự nhảy xuống hồ vu oan cho Nhược Yên nhằm muốn trục xuất nàng ra khỏi Hoàng Cung. Hắn biết ra mọi chuyện, thì ra năm đó nàng bị oan vậy mà hắn không nghe nàng giải thích còn nhẫn tâm đẩy nàng vào Lãn Cung chịu khổ ba năm trời. Hắn nể tình nàng ta là thanh mai trúc mã của hắn là vợ chồng bấy lâu nên chỉ lập tức phế truất ngôi Hoàng Hậu của Từ Hi Vũ giáng xuống làm thường dân đuổi ra khỏi Kinh Thành.

Giải quyết xong chuyện của Từ Hi Vũ, hắn nhanh chóng chạy đến tấm cung của nàng, để cùng nàng vẽ lên tương lai hạnh phúc phía trước. Nhưng ai có thể nói cho hắn biết thân xác đã nguội lạnh kia là của ai không, hắn điên cuồng chạy đến bên giường của nàng, ôm xiết nàng vào lòng.

“Yên Nhi, ta về rồi đây, ta về bên nàng rồi đây mở mắt ra nhìn ta đi nào. Chúng ta sẽ cùng nhau sống những quãng đời còn lại hạnh phúc nhất, Yên Nhi tại sao nàng không chịu đợi ta, nàng đợi ta được năm năm nhưng tại sao không đợi ta thêm một đêm nữa, tại sao, nàng nói cho ta biết đi, Yên Nhi mở mắt ra nhìn ta đi.”

Giọng hần đã trở nên khó nghe từ bao giờ, ngay lúc này hần không cảm thấy tim đau nữa, có lẽ nó đã chết theo nàng rồi. Hần ôm nàng thật chặt, nước mắt rơi ướt cả khuôn mặt tái nhợt. Bỗng nhiên Ngự Y đến bẩm báo, khi chết nàng vẫn còn đang mang thai trong bụng còn chưa hình thành đã phải chết.

Yên Nhi mang thai? Yên Nhi mang thai ư? Tại sao Yên Nhi không nói cho hần biết sớm, tại sao... tại sao... Hàng nghìn câu hỏi đang quay cuồng trong đầu hần.

“Yên Nhi, ta xin lỗi,... tha lỗi cho ta vì đã không tin tưởng nàng... hại nàng chịu khổ trong Lãm Cung, tha lỗi cho ta đã không chăm sóc chu toàn cho mẹ con nàng.”

Hần ôm thi thể của Nhược Yên để nàng tựa vào ngực hần, cầm sáo thổi cho nàng nghe khúc Nguyệt Tình năm nào hần thổi mấy ngày mấy đêm như muốn nói cho nàng biết hần yêu nàng đến nhường nào, thổi đến nỗi môi khô nứt nước mắt đã cạn khô, trái tim đã chết theo người nào đó rồi, hần nhìn xuống thi thể đã có mùi kia nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái.

“Yên Nhi, lần cuối cùng hãy đợi ta, đợi ta giải quyết chuyện của Triều Đình xong ta đi cùng nàng, ta không để nàng một mình cô đơn đâu. Ngoan, nhé đợi ta.”

Lễ tang của Nhược Yên được làm nho nhỏ rồi an táng trong Hoàng Lăng với bài vị là Hoàng Hậu, về sau nghe người dân truyền lại sau khi vị cô nương họ Bạch kia mất, Hoàng Thượng vì uống rượu độc đã băng hà.

Ai ai cũng tiếc cho số phận của Nhược Yên và Hoàng Thượng, thôi thì kiếp này không thể ở bên nhau, hẹn hai người họ kiếp sau cùng nhau sống những quãng đời bình yên nhất.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyet-cam-tinh-mich>